

FARSKÝ LIST

26. január – 1. február 2026, číslo 633

Gréckokatolícka cirkev, farnosť Čičava, Čičava 38, 09301

Tel.: 0911/711488, o.martinlaban@gmail.com

Si katolík?

03

A Jozue nariadil náčelníkom ľudu: "Prejdite cez tábor a rozkážte ľudu: Pripravte si potravu, lebo po troch dňoch prejdete tam za Jordán a začnete obsadzovať krajinu, ktorú vám odovzdá do vlastníctva Pán, váš Boh." Rubenovcom, Gadovcom a polovici

Manassesovho kmeňa Jozue povedal: "Spomeňte si na rozkaz, ktorý vám dal Pánov služobník Mojžiš, keď riekol: "Pán, váš Boh, vám udelil pokoj a dal vám túto krajinu." Vaše manželky, vaše deti a váš dobytok zostanú v krajine, ktorú vám za Jordánom dal Mojžiš.

Vy však, totiž všetci silní muži, vyťahnite ozbrojenú čelo svojich bratov a pomáhajte im, kým Pán neudelí vašim bratom pokoj ako vám a kým nezaujmú aj oni krajinu, ktorú im dá Pán, váš Boh.

Potom sa môžete vrátiť do svojej vlastnej krajiny a obývať ju, tú, čo vám dal Pánov služobník Mojžiš za Jordánom na východe slnka." Odpovedali Jozuemu:

"Všetko, čo si nám rozkázal, urobíme a kde nás pošleš, tam pôjdeme. Ako sme vo všetkom poslúchali Mojžiša, tak chceme poslúchať aj teba. Nech len je s tebou Pán, tvoj Boh, ako bol s Mojžišom! Každý, kto bude protirečiť tvojim slovám a neposlúchne všetky tvoje rozkazy, ktoré mu dáš, nech zomrie! Len buď silný a udatný!" (Joz 1, 10-18)

Roky dozadu v podobnej situácii otcovia a matky Izraelitov z dnešného úryvku knihy Jozue skuhrali a kričali: "Ach, keby sme boli radšej pomreli v Egypte alebo tu na púšti! Kiežby sme boli mŕtvi! Prečo nás chce Pán viesť do tejto krajiny?! Aby sme pohynuli mečom? Či sa majú naše ženy a malé deti stať korisťou? Nebude vari pre nás lepšie vrátiť sa do Egypta?" A hovorili si: "Vyvoľme si vodcu a vráťme sa do Egypta!" (Nm 14, 2-4). Preto aj pomreli na púšti.

Teraz ale vidíme mocnú vôľu ísť a vykonať, k čomu ich Boh pozval. Autor listu Hebrejom píše, že „je na vašu nápravu, čo znášate. Boh s vami zaobchádza ako so synmi“ (Hebr 12, 7). Ako každý otec, aj náš Nebeský Otec z nás chce vychovať dospelých a zreých ľudí, ba viac, chce z nás vychovať svojich synov a dcéry, „k zrelosti muža, k miere plného

Kristovho veku, aby sme už neboli malými deťmi, ktorými sem-tam hádže a zmieta hocijaký vietor“ (Ef 4, 13-14). Chce z nás mať bohov na svoj Obráz, podobných Jemu samotnému! Zásadný znak dospelosti je prijatie zodpovednosti za seba a za svoj život a svoje šťastie a potom schopnosť rozhodnúť sa a zaryto ísť za svojim cieľom. Bez toho žiaden úspech v živote neexistuje. Znakom aj kresťanskej zrelosti a dospelosti je to, že už vieme, čo chceme, vieme, že to chceme a sme pevne rozhodnutí ísť a konať a prijať tak svoj diel zodpovednosti za to, aby sa Božie prisľuby a zámery v našom živote aj uskutočnili! Chceme to! Už žiadne výhovorky ani žiadne spoliehanie, „že však sa Boh už len nejako na nami zmluie“! Ak chceme, čo nám Boh ponúka, musíme to naozaj chcieť! Rozhodnúť sa! „Lebo kto pochybuje, podobá sa morskej vlne, hnanej a zmietanej vetrom. Taký človek nech sa nenazdáva, že dostane niečo od Pána; - muž s rozpoltenou myslou, nestály vo všetkom svojom počínaní.“ (Jak 1, 6-8).

04

Nunov syn Jozue vyslal tajne zo Setim na výzvedy dvoch mužov a prikázal im: "Chodte, prezrite krajinu a najmä Jericho!" Nato odišli. Prišli do domu neviestky menom Rachab, kde chceli prenocovať. Kráľ Jericha však dostal správu: "V noci sem vošlo niekoľko Izraelitov vyzvedať krajinu!" A kráľ Jericha poslal Rachabe odkaz: "Vyďaj mužov, ktorí prišli k tebe a ubytovali sa v tvojom dome! Prišli vyzvedať celú krajinu." Ale žena vzala obidvoch mužov, vyviedla [ich] na strechu (svojho domu) a ukryla pod ľanovým pazderím, ktoré mala rozložené na streche. Prv, než usnuli, žena vystúpila k nim. (Joz 2, 1-4.6.8) Jozue ako dobrý vojvodca vysla vyzvedačov do mesta Jericha, ktoré je veľké, silné a ktoré bude musieť dobyť. Pre ešte nedávno otrokov a vo svojej podstate nomádskych pastierov, žijúcich v stanoch a vyzbrojených oštepami, ľahkými štítmami, lukmi a mečmi môžu jeho mohutné hradby predstavovať neprekonateľnú prekážku. Jozue nám dnes ukazuje, čo znamená viera v Boha, dôvera Bohu: Na jednej strane verí, že Boh mu naisto dá víťazstvo. Na druhej

strane mu je jasné, že Boh nebude za neho robiť to, čo môže a má vykonať on sám. Preto nič nezanedbáva. Podobne sa správajú aj vyzvedači. Na jednej strane majú pevnú istotu, že Boh ich ochráni – aj preto si v klúde zdriemnu a prospia v čase, keď kráľ Jericha prehľadáva mesto, vysíla vojakov do okolia a dokonca sa dobýja do Rachabinho domu. Súčasne ale nezanedbávajú všetko, čo je v ich silách pre úspech ich misie urobiť. Aj preto si zvolili dom neviestky za svoj úkryt – bolo bežné, že k nej chodievali cudzí muži a trávil u nej celú noc... Boh tu nie je na to, aby náš život uľahčoval alebo robil veci za nás! Boh nás – ako správny otec vychovávajúci svojich synov – nechá konať a namáhať sa a ísť až na hranice našich možností (a tak rásť a dorastať do slobody, sily a veľkosti detí Boha). Až keď niečo bude nad naše sily, až potom tu trochu potisne, tam kúsok potlačí, pomôže prekonať mŕtvy bod – ale potom nás znovu nechá konať samých, aby sme si mohli vychutnať pocit rastu a pocit sily, triumf úspechu a víťazstva, ako o tom píše apoštol Ján: „*Ste silní, Božie slovo ostáva vo vás a premožli ste Zlého*“ (1 Jn 2, 14) – ale aby sme aj nadobudli vedomie vážnosti, rešpektu a dôstojnosti, s akou s nami Boh, náš Otec, zaobchádza nie ako so sluhami, ale ako so svojimi vlastnými synmi a dcérami! V kresťanstve jeden z hriechov proti Duchu Svätému je opovážlivé spoliehanie sa na Božie milosrdenstvo, že totiž Boh za nás urobí a nahradí to, čo máme urobiť my sami. Včera si sa rozhodol, že chceš byť synom, dcérou Boha, chceš to, už viac žiadne výhovorky ani váhanie ani nič podobné! Dnes teda – si pripravený dať do toho všetko! Naozaj všetko? Vynaložiť na to svoj dôvtip, čas, schopnosti, zdroje, čas, námahu, celkom tak, ako „*každý, kto zavedie, zdržuje sa všetkého; oni preto, aby dosiahli porušiteľný veniec, my však neporušiteľný*“ (1 Kor 9, 25)? Lebo Boh sľubuje a zaručuje, že „*ak ma budete hľadať celým svojím srdcom, dám sa vám nájsť*“ (Jer 29, 13-14)! Tak do toho svoje srdce vlož! Vlož do toho srdce! Nebuď polovičatý!

05

Prv, než usnuli (tí, čo sa ukrývali), žena vystúpila k nim na strechu a vrela mužom: „*Viem, že vám Pán dal túto krajinu; doľahol na nás strach pred vami a všetci obyvatelia krajiny sa chvejú pred vami hrôzou. Dovoľte mi povedať, že Pán vysušil pred vami vody Červeného mora, keď ste vychádzali z Egypta; a tiež*

čo ste urobili dvom amorejským kráľom za Jordánom, Sehonovi a Ogovi, na ktorých ste vykonali kľatbu. Keď sme sa to dozvedeli, naše srdce strachom ochablo a nik už nemal odvahy proti vám. Lebo Pán, váš Boh, je Bohom hore na nebesiach i dolu na zemi. (Joz 2, 8-11)

Včera sme si pripomenuli jeden z hriechov proti Duchu Svätému, ktorým je opovážlivé spoliehanie sa na Božie milosrdenstvo, že totiž Boh za nás urobí a nahradí to, čo máme urobiť my sami. Dnes si pripomeňme druhý: zúfať si nad Božím milosrdenstvom. Je to hriech zúfalstva a beznádeje. A rovnako ako tamten, aj tento sa vyskytuje všade naokolo. A určite aj v nás. Lebo Ježiš nás volá spolu s Ním robiť veľké veci. „*Veru, veru, hovorím vám: Aj ten, kto verí vo mňa, bude konať skutky, aké ja konám, ba bude konať ešte väčšie, lebo ja idem k Otcovi. A urobím všetko, o čo budete prosiť v mojom mene, aby bol Otec oslávený v Synovi. Ak ma budete prosiť o niečo v mojom mene, ja to urobím. Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania.*“ (Jn 14, 12-15), hovorí – a to veľmi vážne a slávnostne, povedali by sme, že sa akoby až zaprisahával svojim „*veru, veru*“ (v pôvodine „*amen, amen*“, hebrejské slovo vyjadrujúce naprostú istotu a spoľahlivosť niečoho). Miesto toho, čo vidíme? Biskupov a kňazov, ktorí sú zmierení s tým, že „*veriacich bude už len ubúdať, dnes je taká doba, musíme sa na to pripraviť, keď kostoly budú prázdne a kňazov bude stále menej...*“ Veriacich, ktorí sú tiež zmierení s tým, že ich deti už do kostola nechodia a svet okolo sa stáva stále bezbožnejším. Neveríme, že by sme naozaj mohli konať skutky, aké konal Ježiš, dokonca väčšie. Neveríme, že by sa s našim konaním mohla spojiť Božia Moc a „*mohutne v nás pôsobiť*“ (porov. Kol 1, 29). Neveríme, že by v nás Duch Svätý mohol skutočne konať a a doplniť, čo sa určite pravdivo javí nad obyčajné ľudské sily (porov. Mt 10, 20). A tak väčšinou nerobíme nič, možno len kde-tu niečo, na čo si ľudsky trúfame. Čítame o veľkých Božích skutkoch minulosti, ale akosi už neveríme, že „*Ježiš Kristus je ten istý včera i dnes a naveky*“ (Hebr 13, 8). A potom, keď si takto zúfame nad Bohom a Božou mocou a ospravedlníme tak svoju vlažnosť, beznádej a strach, utiekame sa k tomu druhému, že sa „*hádám Boh nad nami nejako zmiluje a nezatrúfi nás*“ aj napriek tomu, že takí sme... Dnes nieviestka a

pohanka poučuje Izraelitov a ctiteľov Boha, čo Boh cez nich koná – a o čom oni doteraz nemali ani tušenia. A cez nich to dnes pripomína aj nám.

„Vzchopte sa! To som ja, nebojte sa! Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“ (Mt 14, 27; 28, 20), uisťuje aj náš Ježiš! Majme vieru – keď už sa nazývame veriacimi!

06

Prv, než usnuli (tí, čo sa ukrývali), žena vystúpila k nim na strechu a vrela mužom: ... Teraz mi však prisahajte na Pána, že ako som ja vám preukázala láskavosť, takisto aj vy preukázate láskavosť mojej rodine. Dajte mi spoľahlivé znamenie, že zachováte pri živote môjho otca a moju matku, mojich bratov a moje sestry, aj všetkých ich príbuzných, že nás zachránite pred smrťou.“ Mužovia jej odpovedali:

“Vlastným životom ručime za vás, ale iba vtedy, keď nezradíte našu vec. Až nám Pán dá túto krajinu, preukážeme ti láskavosť a vernosť.“ Potom ich spustila oknom po povraze, lebo jej dom sa opieral o múr, bývala totiž v mestskom múre. A povedala im:

“Chodte na vrchy, aby sa s vami nestretli (vaši) prenasledovatelia, a skrývajte sa tam tri dni, kým sa prenasledovatelia nenavrátia. Potom môžete ísť svojou cestou.“ Mužovia jej vraveli: “Táto prisaha,

ktorou si nás zaprisahala, zaväzuje nás len vtedy, keď pri našom príchode do krajiny priviažeš tento červený povraz na okno, ktorým si nás spustila, a keď vezmeš k sebe do domu svojho otca, svoju matku, svojich bratov a celú svoju rodinu. Kto vykročí z dvier tvojho domu von, toho krv bude na jeho hlave, my budeme bez viny. A zasa kto bude s tebou v dome, toho krv padne na našu hlavu, keby sa ho niekto dotkol. Ale ak prezradíš túto našu vec, nebude nás viazať prisaha, ktorou si nás zaprisahala.“ Ona odpovedala: “Nech sa stane tak, ako hovoríte!” Potom ich prepustila. Keď sa vzdialili, priviazala červený povraz na okno. (Joz 2, 8n.12-21)

V Písme často čítame vyjadrenia, že niekto bol „človek spravodlivý a nábožný“ (Lk 2, 25). Izraelskí vyzvedáci sú nepochybne ľudia spravodliví. Uznávajú svoj dlh voči žene, ktorá ich zachránila. Uzatvárajú s ňou dohodu a aj ju neskôr dodržia, pretože zvyšok ich národa a vodca Jozue budú ich sľub rešpektovať z rovnakých dôvodov. A vôbec ich nebude zaujímať, že však je to len „akási žena“ a navyše „pobehlica“ a „pohanka“ a príslušníčka porazeného mesta, tak

načo sa s ňou obťažovať? Spravodlivosť sa neodvíja od ľudí, ale od samej seba. Spravodlivosť ale ešte nie je svätosť. Mnohí kresťania sa chvália, že sú „dobrí kresťania“, pretože vraj dodržiavajú Desatoro. Ale to by mala byť už samozrejmosť! Ako inak by totiž mohli ísť ďalej a učiť sa byť synmi a dcérami Boha, ak by najprv nezvládli byť spravodlivými, čestnými a zbožnými ľuďmi? A my ísť musíme, musíme ísť ďalej, ak túžime po Nebi, lebo „človek nie je ospravedlnený zo skutkov podľa zákona, ale iba skrze vieru v Ježiša Krista“ (Gal 2, 16)! Ak máme ešte stále problémy s porušovaním Desatora, rozhodnime sa vážne s tým skoncovať. Je v našej moci to urobiť a nie je to ťažké – tak, ako Apoštol, ktorý bez pýchy či namýšľania hovorí, že „čo do spravodlivosti, ktorá je v zákone, žil som bezúhonne“ (Flp 3, 6), či Dávid, ktorý vyzýva Boha „skúmaj moje srdce i v noci ma navštív, skúšaj ma ohňom a nenájdeš vo mne nepravosť“ (Ž 17, 3). A ak už Desatoro bez problémov zachováваме, neuspokojme sa a nehovorme, že sme dobrí kresťania, lebo „dodržiavame prikázania“, ale vydajme sa na cestu učeníctva, aby sme prešli od spravodlivosti k svätosti, od ľudí dobrých a nábožných k synom a dcéram Boha.

07

Včasráno Jozue vstal, vyrazili zo Setim a došli k Jordánu, on a všetci Izraeliti. Tam strávili noc pred prechodom. Po troch dňoch prešli náčelníci ľudu cez tábor a oznamovali ľudu: “Keď spozorujete archu zmluvy Pána, vášho Boha, a kňazov z rodu Lévi, ako ju nesú, vtedy sa aj vy pohnite zo svojho miesta a chodte za ňou! Ale medzi vami a ňou nech je odstup aspoň dvetisíc lakťov - nepribližujte sa k nej -, aby ste poznali cestu, po ktorej máte ísť, lebo dosiaľ ste po tej ceste ešte nešli.” Potom Jozue nariadil ľudu:

“Posväťte sa! Lebo zajtra bude Pán robiť medzi vami divy.” (Joz 3, 1-5)

Dnes je nedeľa, Deň Pána, ako sa jej hovorí. Deň zasvätený Bohu, predchuť Neba na zemi, pretože najmenej v nedeľu sa zhromažďujeme všetci, ktorí patríme do „spoločenstva svätých“, aby sme v Kristovi skrze Eucharistiu zažívali, že sme jedno Telo v Kristovi, že sme Jeden Kristus – a ochutnávali a pili už teraz z nebeskej blaženosti v Chlebe Života. Tak o nás hovorí Písmo: „Vy ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, ľud určený na vlastníctvo, aby

ste zvestovali slávne skutky toho, ktorý vás z tmy povolal do svojho obdivuhodného svetla. Kedysi ste ani ľuďom neboli, a teraz ste Boží ľud; vy, čo ste nedosiahli milosrdenstvo, teraz ste milosrdenstvo dosiahli.“ (1 Pt 2, 9-10). Veď v Kristovi Boh „si nás ešte pred stvorením sveta vyvolil, aby sme boli pred jeho tvárou svätí a nepoškvrnení v láske; on nás podľa dobrotivého rozhodnutia svojej vôle predurčil, aby sme sa skrze Ježiša Krista stali jeho adoptovanými synmi na chválu a slávu jeho milosti, ktorou nás obdaroval v milovanom Synovi. V ňom máme vykúpenie skrze jeho krv, odpustenie hriechov, podľa bohatstva jeho milosti, ktorou nás štedro zahrnul vo všetkej múdrosti a rozumnosti, keď nám dal poznať tajomstvo svojej vôle podľa svojho dobrotivého rozhodnutia, čo si v ňom predsavzal uskutočniť v plnosti času: zjednotiť v Kristovi ako v hlave všetko, čo je na nebi aj čo je na zemi.“ (Ef 1, 4-10). Počujete to? A Jozue nám dnes dáva krátky, ale trefný návod nielen na nedeľu, ale na celý náš ďalší život: POSVÄŤ SA. Svätý v Písme neznamená dokonalý či bezchybný, ale vyňatý zo sveta a patriaci už úplne a len Bohu. Preto nás Písmo prosí „*ako cudzincov a pútnikov*“ (1 Pt 2, 11), ktorí týmto svetom už len putujú, ale doma tu už nie sú. Rozhodni sa a pevne si zaumieň, že už viac nebudeš pozemský človek veriaci v Boha a modliaci sa k Bohu, ale syn či dcéra Boha, ktorý je doma v Nebi a týmto svetom už len nakrátko prechádza na svojej ceste Domov, nič tu už však nemá ani ho tu už nič nedrží. Veď Boh ti daroval novú a lepšiu „*vlasť v nebi*“ (Flp 3, 20)! VYKROČ NA NOVÚ CESTU EVANJELIA, ktorou si doteraz nekráčal – lebo ako sme uvažovali včera, naša cesta Domov do Neba nie je odtiaľto na nejaké iné miesto, ale zo života pozemského k životu nebeskému, od človeka hriešneho cez človeka spravodlivého k synovi, dcére Boha, nášho Otca! POZERAJ NA BOHA, „*napodobňujte Boha ako milované deti*“ (Ef 5, 1), čiže na Krista, lebo „*kto vidí mňa, vidí Otca*“ (Jn 14, 9), hovorí. On sa stal všetkým tým, čím si ty, aby si sa od neho mohol naučiť a v Dare Ducha Svätého stať zase ty všetkým tým, čím je On!

	Čičava	Komárany	Merník
Po	Prepodobný otec Xenofont a jeho manželka Mária a synovia		
26.1.	18.00 +Mária (r.Janočková)	16.30 +Michal, Mária (r.Čandíková)	
Ut	Prenesenie pozostatkov svätého Jána Zlatoústeho		
27.1.	18.00 +ZBP Ružena (r.Jarková)		
St	Prepodobný otec Efrém Sýrsky		
28.1.	8.30		
Št	Prenesenie pozostatkov svätého hieromučenika Ignáca Bohonositeľa		
29.1.	8.30		
Pi	Traja svätí svätitelia Bazil Veľký, Gregor Teológ a Ján Zlatoústý		Odporúčaný sviatok Volnica
30.1.	16.30 +Marta, Andrej (r.Tkáčová)	18.00 +Michal (r.Kovková)	
So	Svätí divotvorcovia a nezištníci Kýros a Ján		
31.1.			
Ne	Nedeľa o márnotratom synovi Predprazdenstvo sviatku Stretnutia Pána		Zbierka na Podporný fond
1.2.	9.15 *ZBP Emília (r.Tkáčová)	11.00 *ZBP Veronika (r.Čandíková)	7.30 * za farnosť

Úmysel modlitby: za mier na Ukrajine a vo svete